

Tác Giả và Tác Phẩm

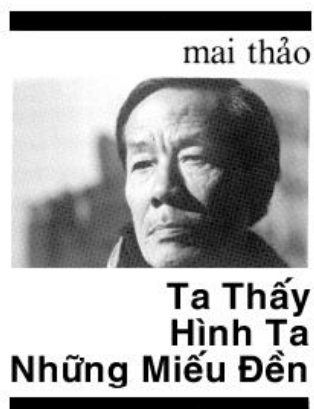
Mai Thảo (IV)

Tiểu sử

Mất ngày 10.1.1998, California.

Tác phẩm

Ta thấy hình ta những miếu đền

Phụ bản của Ngọc Dũng, Thái Tuấn, Nguyễn Khai.
Hình bìa Trần Cao Linh.
Văn Khoa xuất bản 1989. In lần thứ nhất.
Tác giả giữ bản quyền.
Bản điện tử do talawas thực hiện.

Thay cho lời vào tập

Bờ cõi khởi đầu :

Sau những phố xá chập chùng tới những ngã ba nghìn phương. Sau những ngã ba viễn phương tới những tàng cây lục lục. Sau những tàng cây trùng trùng tới những cánh rừng điệp điệp. Sau những cánh rừng hát suốt tới những sa mạc cát thức. Sau những sa mạc cát bay tới những con đường dặm hồng. Sau những dặm biếc dặm hồng tới những bờ bãi mù sương. Sau những bãi bờ trắng soi tới chín cửa biển thần phù. Sau chín cửa biển thần phù tới năm đại dương sóng đập. Sau năm đại dương vô bờ tới đường chân trời vô tận.

Sau đường chân trời là không.

Cõi không. Không còn gì nữa hết.

Lên từ tầm cao đóa hoa kia đội những mũ ngọc sương mỗi sớm mai mỗi nở ở chân tường. Lên tới những hình cây lia mặt đất cây lên mỗi vòng gỗ chồng dần từng tuổi gỗ. Lên tới những đầu cành đã gió múa và tầm của gió ở tầm của nắng. Tới những mái nhà dựng hết lá mùa rụng. Tới những cột thu lôi thu hết lửa của trời. Tới những triền núi, đá chất ngất dựng thành từ cổ đại, ngọn hy mã Lạp sơn con chim bằng trắng tử bay suốt nam hoa kinh không tới đậu được một lần nào. Và cao hơn đỉnh hy mã, những trần mây khinh thanh. Và trên những thượng tầng xanh là những vũ trụ sao, nơi hằng hà những hành tinh và những định tinh trên mái tên hoả tên kim xuống tới người phải bằng đường đi của trăm triệu năm ánh sáng.

Trên nữa là không.

Cõi không. Không còn gì nữa hết.

Từ chiều mở cửa một luống cây người nông phu của ruộng đồng và của tư duy mỗi mùa đầy tới, nơi hạt thóc hủy thể cho hủy thể trở thành nhánh lúa, thực phẩm đã đời đời nuôi dưỡng nhân gian. Xuống tới sâu hơn một mạch nước chảy ngầm, những mạch nước tiền thân của những đời suối núi. Sâu hơn nữa tới những lòng giếng thăm, chiều sâu hun hút nơi ruột đất còn nhân thêm với chiều sâu chót vót của vòm trời nơi đáy giếng in hình bóng hạc vàng và những dải mây trôi hiệu qua qua. Xuống tới nữa, tới những đáy sông, những dương tử nghìn trùng, những hồng hà thăm thăm. Xuống tới nữa những rốn biển mịt mù.

Xuống tới nữa những cửa quỷ tàng cuối âm ty, những hang ma tàng đầu địa ngục.

Dưới nữa là không.

Cõi không. Không còn gì nữa.

Cõi không là thơ. Không còn gì nữa hết là thơ. Nơi không còn gì nữa hết là khởi đầu thơ. Một xóa bỏ tận cùng. Từ xóa bỏ chính nó. Tôi xóa bỏ xong tôi. Không còn gì nữa hết. Tôi thơ.

Mai Thảo

Cục đất

Biển một đường khơi xa thăm xa
Núi vươn trượng trượng tới mây nhòa
Thì treo cục đất tòng teng giữa
cho cái vô cùng vẫn ở hoa

Thừa

Một vũng trời cao đứng bóng trưa
Nhìn lên bỗng thấy nắng mây thừa
Thừa thêm ta nữa tâm tiền tiến
mà khối đau buồn rất cổ xưa

Ý thức

Sáng sáng chiều chiều óng ánh siêng năng
Như đóa vệ tinh nghìn ngày trái đất
Bay hết mặt trăng bay hết mặt trời
Đêm hoang đường nghiêng
Sáng loà sự thật
Cơn mộng dữ còn uy nghi khuôn mặt

Trên loài người cách biệt

Phi cơ bay qua Hồ Lớn Michigan
Tám ngàn trên mặt biển
Phi cơ bay qua mồm biển Long Island
Bảy ngàn trên mặt đất
Thượng tầng trời
Quan tải bay lạnh buốt như băng
Bốn trăm người ngủ hết
Việt Nam thức một mình
Một điểm thức lung linh
Trên loài người cách biệt

Cành

Cành đứt lia mong ngày ghép lại
Vào thân hồng thủy ở rừng xa
Mười lăm năm chỉ niềm mong ấy
Cháy bỏng trên từng đốt ngón ta

Không tiếng

Sớm ra đi sớm hoa không biết
Đêm trở về -đêm cảnh không hay
Vàng trắng đôi lúc tìm ra dấu
Nơi góc tường in cái bóng gầy

Nơi ta đang ở

Một góc gần nhau của những điều
Cuối cùng cỗi chết cũng chôn theo
Giúp cho hồn lạnh tâm ngờ vực
Thấy được muôn đời chỉ bấy nhiêu

Năm thứ mười

Nhánh hương thấp nửa này trái đất
Bay đêm ngày về nửa bên kia
Nửa đường hương gãy trăm nghìn biển
Rụng xuống mùi xuân đã đứt lia

Tháng chạp

Một cụm mây trời đáy giếng khơi
Trôi qua đứng nắng giữa trưa đời
Tỳ tay thành giếng lòng vô hướng
Nhập với vô hình tiếng nước rơi

Tín hiệu

Những hàng dây điện mắc song song
Cho những buồn vui tới khắp cùng
Đường dây ta mắc qua đời lạnh
Chỉ một u u tín hiệu trùng

Thằng viết mượn

Những trang đời viết còn dang dở
Sẽ có bàn tay ấy viết giùm
Ngón cái sang trang và ngón út
Viết dòng vuốt mắt phút lâm chung

Chuyến

Điểm cuối đường sương, điểm hiện dần
Hiện cùng điểm mất ở vong thân
Đáy xe, từ điểm vô hình tượng

Chết rũ theo người ở dưới chân

Quá khứ

Đôi lúc những hồn ma thức giấc
Làm gió mưa bão táp trong lòng
Ngậm ngùi bảo những hồn ma cũ
Huyệt đã chôn rồi lấp đã xong

Tìm biển

Biển khuất bên kia những vũng lầy
Những cồn cát dải chói chang ngày
Vượt qua lau sậy đi tìm biển
Chỉ ngút ngàn trưa lưới lửa vây

Một mình

Ngồi tượng hình riêng một góc quày
Tiếng người: kia, uống cái chi đây ?
Uống ư ? một ngụm chiều rơi lệ
Và một bình -dêm rót rất đầy

Dễ bệnh

Mỗi lần cơ thể gây thành chuyện
Ta lại cùng cơ thể chuyện trò
Dễ nó chớ gây thành chuyện lớn
Nó nghĩ sao rồi nó lại cho

Bệnh ở trong người thành bệnh bạn
Bệnh ở lâu dài thành bệnh thân
Gối tay lên bệnh nằm thanh thản
Thành một đôi ta rất đá vàng

Sáu mốt

Sáu mốt cùng ta đứng trước thêm
Đợi trời thả tặng chút xuân thêm
Trời thôi tặng phẩm, xuân còn hết?
Còn cái tinh thần Nguyễn Bình Khiêm

Trên bus

Đường xa hun hút ngủ gà gật

Nhân gian cũng gà gật theo đầu
Lúc cùng tỉnh thức cùng đi xuống
Lại hiện nguyên hình khối ngọc đầu

Rừng Doãn Quốc Sỹ

Bus chạy suốt một ngày
Qua rừng Doãn Quốc Sỹ
Tháng chín cháy
Thu Hoa Kỳ bắt hủ ở Sầu Mây
Lá đỏ thắm cảnh di cỏ máu
Tảng đá nhọn ngòi thiên
Bần bật giữa thiên nhiên
Trầm tưởng người năm ấy

Bus chạy suốt một đêm
Giữa rừng Doãn Quốc Sỹ
Mưa bặt ngàn
Đồi sáng rỡ lân tinh
Sấp chớp nổ tung vùng trí nhớ
Ngưng

Trong yên tĩnh chỉ còn dòng suối nhỏ
Trong vát tiếng cười người
Năm ấy đã qua đây

Bus vùn vụt đổ dốc
Sương mịn mừng khuấy lấp
Tiếng suối chẳng còn nghe
Hết rừng Doãn Quốc Sỹ

Đợi bạn

Nửa khuya đợi bạn từ xa tới
Cửa mở cầu thang để sáng đèn
Bạn tới lúc nào không biết nữa
Mưa thả đều trên giấc ngủ đen

Cỏ sớm

Cỏ dạt dào vui đắm nước phun
Ngồi bên ta cũng muốn vui lòng
Dầu lòng đã lạnh thôi dạt dạt
Thì cũng vui vì buổi sáng chung

Hai cỏ

Tường. Ở bên kia có một nàng
Cỏ nằm phơi nắng chẳng che thân
Tường bên này có tên nhìn trộm
Hai cỏ cùng hai vũng mát đầm

Viết văn trở lại

Viết văn trở lại
Trước một hàng người
Im lặng và hấp hối
Sau kềm gai cùng thẳm một trại giam
Cộng sản
Hàng ngàn người có Nguyễn Sỹ Tế ở đầu
Phan Nhật Nam ở giữa
Và Tô Thuỳ Yên ở cuối

Viết văn trở lại
ở Mỹ
Nước Mỹ của những ngày dài nhất
Sự ăn không ngồi rồi khủng khiếp của tâm hồn
Lao động tám tiếng một ngày
Hay nhàn du cũng vậy mà thôi
Ăn không ngồi rồi
Ngồi rồi ăn không
Viết văn trở lại

Mới tháng đầu của mùa đông này mà ở Minnesota
Vũ Khắc Khoan đã té sập hai lần vì tuyết

Té sập chỉ là vì té sập
Chúng ta đứng thẳng thế nào được nữa Khoan
Đứng thẳng thế nào Việt Nam đã sập
Và cái té sập của mày trên tuyết
Như trên giấy
Một ngòi bút bẻ gãy

Bạn bè nhắc tri âm cũng nhắc
Viết lại đi vâng thì viết lại
Trọn một ngày chủ nhật ở đại học Cornell
Tôi tới đó
Xuống phần thư đọc lại sách mình
Những trang chưa xura bài viết cũ
Bằng hữu
Những dấu tích một đời
Những ám ảnh siêu hình
Giàn giụa
Lên khỏi phần thư buổi tối mưa bay
Đi dưới mưa một mình

Tuyết sạch sỡ và nắng lạnh buốt

Ừng, lông, da, len, dạ một đồng lù lù
Những sớm mai ở Virginia
Trong bếp nhà Ngọc Dũng
Tôi một đồng tôi sặc sỡ tôi lù lù

Ở Huntington Beach có Nghiêm Xuân Hồng
Và Los Angeles Võ Phiến
Mấy địa chỉ âm thầm
Sống không thành tiếng động
Những người da đen đứng câu cá suốt đêm
Dưới bãi biển mù sương
Đất nước khuấy
Bầy hải âu cát cánh
Ông khói một con tàu trở về
Hơi thở. Rác. Và bọn gái điếm
Cái máy chữ Nhà Thờ
Đập nhể nhại trận cười xác thịt

Ở Houston có Mặc Đỗ một mắt đã mù
Vượt bốn ngàn cây số tới thăm nhau
Đi với bạn lên ngôi nhà trên núi
Thằng đã tới thềm thằng còn ở dưới
Cùng trẻ như rừng cùng già như suối

Ở Seattle có Thanh Nam cuồng hợng
Đứt lia
Chứng ung thư tàn độc
Cây gậy chống trên tay
Cái mũ dạ che cái đầu trọc lóc
Trước dòng lệ Túy Hồng
Cuộc bút đàm lần cuối
Trong ngôi nhà bóng tối
Không bận gì tháng tới
Về đây đưa đám tao

Và ở Sài Gòn vẫn còn Bùi Giáng
Tối tối về chùa đêm làm thơ
Ngày ca múa khóc cười giữa chợ
Kẻ sỹ điên thế kỷ mù rồi

Những Thanh Tâm Tuyền trăm năm đã xa
Những Vũ Hoàng Chương nghìn ngày đã khuấy
Những bạn bè mày chúng nó đã giết
Còn viết được ư, thằng sống sót?

Chỗ đặt

Đặt tay vào chỗ không thể đặt
Vậy mà -đặt được chẳng làm sao

Mười năm gặp lại trên hè phố
Cười tủm còn thương chỗ đặt nào

Ao thuật

Những phiến vai phơi tới nửa chừng
Nồn nà như ngọc óng như mun
Xuống thêm từng chút thêm từng chút
Ồ hoá đổi nương với suối rừng

Nhớ Vũ

Chai Jack Daniels đứng lừng lững
Một mình trên giá rượu nghênh ngang
Nhìn chai nhớ kẻ từng yêu nó
Lại thấy con hùm Vũ Khắc Khoan

Trưa vui

Trưa đứng bình thân ở đáy vườn
Cười nhìn gã nắng tới ngang lưng
Ả rập ngủ ngày nên chẳng biết
Cành đã đốn chùng một chỗ nằm

Hai năm ẩn lánh

Nơi ta ẩn lánh có vườn
Cành nghiêng mái vống ngõ luôn trong cây
Cổng siêu mây nhánh hoa gầy
Đậu thừa gió lọt ao đầy đêm mưa
Đầu thêm thêm thiếp nắng trưa
Hàng hiên bóng tối nhà thừa vắng người
Lối vào quanh ánh trăng soi
Hạt sương buổi sớm bày dơi cuối ngày

Mộ thuyền

Ngổn ngang, cồn bãi ngổn ngang
Biển vùi cát lấp vẩn toan hành trình
Đêm đêm gió bão quanh mình
Còn như hiển lộng bóng hình trăm phương

Thơ say trên máy bay

tặng Mặc Đỗ

Nắng rất xa xôi nắng vẫn gần
Rừng ngoài muôn dặm ở trong thân
Trăm năm gió ấy là hơi thở
Đêm vẫn về chung một chỗ nằm

Mây ở trời ta mây dáng khác
Giờ mây trời người mây vẫn mây
Mây trong tâm thức trong hồi tưởng
Cùng bay về một hướng mưa bay

Ly rượu ở lòng chùng trái đất
Trước mặt kẻ lạ uống say ngất
Ở cạnh loài người cạnh loài người
Thành khối đau thương của một đời

Tôi buồn quá bèn rút cây bút
Cái cây bút mẹ cái cây bút
Viết không thành tiếng không thành lời
Thành những trang tâm của một thời

Lúc nào cũng gọi chiêu đãi viên
Này ly nữa mấy cô chiêu đãi
Thơ tôi làm ở thượng tầng trời
Là nỗi niềm riêng của một người

Tôi vô giác với người cùng chuyến
Tôi biên giới với người cùng thuyền
Như con cá xưa như cánh bướm
Như con thuyền trong Nam Hoa Kinh

Trang Tử, Nam Hoa, ừ thì ừ
Giữa không và có thôi và mất
Giữa bay và đáp của đêm nay
Huệ Tử nào đón ở dưới chân?

Ầm ầm ý ý ầm ầm ý
Sao tiếng động xui lòng nhớ lại
Nhớ thăm thể nhớ lại làm gì
Nhớ không cùng nhớ lại làm chi

Tôi tự do phơi phới một đời
Sao từng lúc lòng còn nhỏ lệ
Sự không hiểu vẫn là như thế
Như đầu thêm một ánh trăng soi

Tôi bay mãi trên trời trên biển
Tường là tuyệt vời tường là vậy
Nào ngờ vô tận ở ngàn mây
Chỉ là huyền tường của cơn say

Cơn say ấy mang đi cùng khắp
Qua hết năm châu tới chốn cùng
Triệu câu hỏi không còn giải đáp
Trên chuyến bay chiều về Texas

Này những cuồng nộ những mặt trời
Này những tiếng người những tiếng đời
Này hãy im hết hãy lui hết
Nhìn ta say vùi xuống Texas

Máy bay đáp xuống chuyến bay đáp
Hồn bỗng thương tâm một cảnh mình
Điều chỉ nên vẫn là chẳng tới
Nghĩ vậy trong lòng bỗng nín thình

Lưới

Lưới cửa khẩu tầng tầng chặn bắt
Thoát qua từng mắt lưới veo veo
Giờ biển lớn vây nghìn mắt lưới
Lại yên lòng để lưới mang theo

Pulau Besar

Nước giếng khơi từ đáy đất đem lên
Nuôi dưỡng những cuộc đời thả nổi
Mặt cát đảo nghìn năm gió thổi
Bồng Việt Nam từ một dấu chân người

Rừng câm

Tiếng động đời trăm sóng đổ gần
Chó mèo vẫn ngủ ở trong sân
Nhân tâm tắt lặng còn đâu tiếng
Nơi chính rừng ta tiếng hổ gầm

Thơ xa

Nửa đêm thức giấc nằm trơ
Đọc câu thơ bạn nhớ lời trong thơ
Thơ bao năm vẫn bao giờ
Lại cho thấy lại bến bờ quê xa

Áo quỳ

Bông hoa kia nở dưới chân tường
Có thấy ta về đêm đẫm sương
Áo quý phát bay lòa tới trước
Cho bóng ma sau thấy lại đường

Manhattan

Trợn buổi lang thang giữa phố người
Giữa rừng vô tuyến ống thu lời
Làm thân sư tử cao ngàn trượng
Tự thủa xa rừng khóc chẳng thôi

Mừng tuổi mình

Một dẫu tròn to vĩ đại tròn
Là mày, mừng tuổi đó nghe con
Trong không ngoài rỗng không gì hết
Không cả không là cái số không

Không hiểu

Thế giới có triệu điều không hiểu
Càng hiểu không ra lúc cuối đời
Chẳng sao khi đã nằm trong đất
Đọc ở sao trời sẽ hiểu thôi

Cúi đầu

Cúi đầu xuống cúi đầu xuống
Mà đi vào chiều xanh đỉnh cây

Một đẹp lên khối hai đẹp lên hình
Người cúi đầu đi vào chiều mình
Thảm cỏ non cánh cổng thấp
Lớp đá đường rời thảm cỏ non
Hương chiều thăm thăm phố hoang vu
Người tuổi ấy hình thức chiều sao ấy
Tiếng hát suối trong hàng mi liễu buồn
Mắt tròn im lặng

Tôi chọn tình yêu làm biển trời
Cúi đầu xuống cúi đầu xuống
Mà thương trở lại nhớ nhung về
Hàng hiên xưa, trang sách mở, bàn tay ngọc
Chiếc dây chuyền và sợi len đỏ
Mái tóc dài của người trong vườn
Cột điện đầu tường lá rụng
Rào rào mái đặng mùa thu
Phố đêm chân đi về mãi mãi

Điều thuốc lá, chiếc khăn quàng, vành mũ lệch
Đổ xuống bờ vai bóng tối núi rừng
Mưa phùn ngõ nhớ nghiêng lưng
Lối đi là lối dương cầm
Đôi guốc mộc căn phòng trừu tượng

Tôi chọn tình yêu làm biển trời

Cúi đầu xuống cúi đầu xuống
Mà dựng tình yêu thành thế giới
Cây những vì sao lên mình trời
Hát nghìn năm biển đầy vĩnh viễn
Lại thấy con đường im lặng
Những đỉnh cây xanh
Và những ngón tay trên phím dương cầm
Đôi guốc mộc căn phòng trừu tượng

Cúi đầu xuống cúi đầu xuống

Tin xuân

tặng Nguyễn Hưng Quốc

Những bầy chim én báo tin Xuân
Không tới. Đài Xuân vẫn trắng ngần
Sao phải đợi chờ chim én báo
Một đoá vui người đủ tuyết tan

Chỗ ấy

Con chim biển bay đi rồi lượn lại nhiều vòng
Biển phẳng tấp chim thấy gì chỗ ấy?
Có phải ngàn thước thẳm dưới cánh hải âu
Con chim trời ấy thấy
Một cuộc đời vượt biển đã chìm châu

Đứng lên

Mắt đã từ lâu mù dáng người
Tai đã từ bao lạc tiếng đời
Đứng lên gửi lại lời xin lỗi
Của kẻ ra về giữa cuộc chơi

Tiếng động đầu ngày

Đêm thả đều tay những dấu sương
Vào nơi đất thờ dưới chân giường
Trở mình, giấc ngủ vừa lui gót
Đã lạnh buồn ngay tiếng động đường

Trưa và người

Trưa. Những buổi trưa rất đẹp người
Trên đầu chói lọi ông mặt trời
Trán ai cũng chút mồ hôi thấm
Ráng tới xong ngày mới nghỉ ngơi

Trăng đảo

Con trăng đảo thật gần
Đêm trăng đảo vắng vặc
Mười năm rồi xa đảo
Vẫn nhớ vàng trăng thân

Ở trại

Loa phát thanh bài học tiếng Anh
Bài thứ nhất từ ngày nhập trại
Cúi xuống chữ đọc đi đọc lại
Thấy bốn biển năm châu
Hiện dần lên từ tiếng đọc chưa thành

Lộ trình

Một triệu ngày trên một lộ trình

Thét rồi hét thầy hoá lung linh
Xe lao chở tượng người vô giác
Vào ngả lâm chung lối tử hình

Trước nhà Cao Lĩnh

Một lối đi thôi đã ảnh rồi
Đã hình trong kính bóng trong khung
Đặt tên cho lối là Cao Lĩnh
Ở chỗ đôi ta đứng chụp cùng

Nửa đường

Chiều muộn đường xa mới nửa đường
Chập chùng rừng tiếp núi mung lung
Đêm nay về đó bên kia núi
Chân mỗi còn qua tới mấy rừng?

Tiểu phiến

Đứng ở sát gần, gần tiểu phiến
Đứng ké làm xanh, tiểu phiến gần
Phiến đưa tấp tấp vào vô cực
Nơi lá xoay tròn một thứ gân

Hỏi mình giữa biển

Bảy ngày bảy đêm theo sóng nước trôi đi
Lúc báo động xuống hầm tàu đóng kín
Báo động qua lại thành hơi thuốc nhìn trời
Trong đêm dài bó gối nhìn lên
Biển sao sáng xuống lòng tối thẳm
Đụng cây neo lạnh buốt bên mình
Mới nhớ mình ngồi đó suốt đêm qua
Giữa nghìn con sóng tới
Giữa ngàn ấy sóng xa
Giữa đất tận trời cùng giữa chỉ một mình ta
Nghĩ mãi tới một điều
Không bao giờ tỏ rõ

Là ngọn sóng ấy đã mất tăm về phía bên trong
Cửa khẩu một đêm nào
Và ngọn sóng này chảy theo người
Từ cửa khẩu ra khơi
Có phải là sóng của hai trời

Đập mỗi sóng một bờ bến khác?

Tiếng đập gần nghe ào ạt kín trùm quanh mạn
Tiếng kia xa đã nhỏ dần một cuối đáy thời gian

Tổ quốc bất khả phân đã phân
Từ dòng sông từ bản hiệp định kia
Đất nước mấy nghìn đời không thể mất
Chỉ một ngày đã mất
Lịch sử triệu trang vàng một trang đen đã lật
Trăm trận đánh không thua, thua vì Buôn Mê Thuột
Thì vượt tuyến có phải là phân thân
Bản ngã đã nhị trùng?
Tôi ném lại cái tôi xưa đã diệt
Tôi mang theo cái tôi mới lên đường
Như hạt huỷ thể cho mầm sinh từ hạt
Hai ngọn sóng ngược chiều về mỗi ngã
Ngọn quá khứ mịt mù không thấy nữa
Ngọn tương lai đang trắng xoá theo tàu
Hai tâm thể chia đôi miền cách biệt
Ngọn đã nghìn thu ngọn mới bắt đầu?

Hay chỉ một?
Hai mươi năm trước dưới bóng liễu Hồ Gươm Hà Nội
Mười năm sau vẫn liễu xưa một hiên mưa
Góc phố Sài Gòn
Hay chỉ một? Ba mươi năm trước
Dấu chân ấy trên đôi sim Thanh Hoá
Ba mươi năm sau vẫn dấu chân xưa
Trong vườn bưởi Biên Hoà
Trăm hương tư duy vẫn từ một bản ngã
Vẫn chỉ một sóng gần và sóng xa?

Bay trọn đường bay trái đất đêm qua
Bay mãi miết từ biển Đông bay tới
Con chim én báo trời đất mới
Trên chót vót cột buồm gió thổi

Đã tới đây, vừa đậu xuống vai người?

Không biết nữa

Vậy phục sinh nào mà từ cõi chết trôi ra
Sau trương thổi nghìn ngày cộng sản
Cái tử thi đã bần bật tâm linh bằng tuyết hình hài
Chợt tuyết rã băng tan
Một tiếng biển, chỉ một tiếng biển thôi
Vừa thức động

Vậy phục sinh nào mà cái xác chết
Trong hầm tàu chật tối
Như con cá sót của một mùa lưới
Bồng động dần từng cái vẩy cái vẩy

Một tiếng biển chỉ một tiếng biển thôi
Một tiếng biển thì thầm mà lớn tới mênh mông
Lại róc rách trôi vào cửa sống

Không biết nữa
Điều thuốc cháy trên tay
Điểm lửa soi hồng khúc biển này
Cái tàn rụng đã mịt mù biển khác
Giọt nước ấy bắn lên từ Vàm Láng
Ba ngày sau tới ngang tâm hải phận Thái Lan
Giọt nước ấy còn long lạnh giữa trán

Những tuyến đất đã rụng khuấy những chân trời trí nhớ
Những tuyến trời bay nghiêng hình
Từng sợi tóc bay nghiêng
Những sợi tóc thả bóng tóc trôi theo từng tuyến biển
Tôi hỏi tôi trên mỗi tuyến hồn mình

Bảy đêm bảy ngày hỏi mình giữa biển
Bảy ngày bảy đêm giữa biển hỏi mình

Trên mỗi ngọn sóng dữ
Từng thực thể hiện hình rời vụn biển
Về bên kia những bờ bến siêu hình
Trên mỗi ngọn sóng hiền
Từng chân lý sáng ngời rời vụn tất
Xuống đáy biển không cùng như những giọt lân tinh

Nghe đất

Nằm đây dưới bóng cây xanh
Nhìn qua lá biếc lại xanh sắc trời
Mát thơm đất trải bên người
Nghe trong ẩm lạnh da người cũng thơm

Đất lên hương, thấm qua hồn
Nghe Vui thoáng đến với Buồn thoáng đi
Giữa giờ trưa nắng uy nghi
Bóng vây vây nhẹ hàng mi cúi đầu

Người nằm nghe đất bao lâu
Tai nương ngợ tiếng đời sau thờ dài
Lung linh sóng nắng đan cài
Cõi Trong điệp điệp Cõi Ngoài mang mang

Chợt đâu rụng tiếng phai tàn
Rơi ngưng nửa dáng nắng vàng trôi qua
Linh hồn thiếp giữa triều hoa
Bóng hình thôi đã nhạt nhoà quanh thân

Thủy tận

Em đi vừa khuất trên đầu phố
Anh đuổi theo sau bóng đã nhòa
Đứng sững. Mới hay lia cách đã
Sơn cùng thủy tận giữa đôi ta

Cõi không

Trên nữa là không.
Cõi không. Không còn gì nữa hết.
Dưới nữa là không.
Cõi không. Không còn gì nữa hết.

Ta thấy hình ta những miếu đền

Ta thấy tên ta những bảng đường
Đời ta, sử chép cả ngàn chương
Sao không, hạt cát sông Hằng ấy
Còn chứa trong lòng cả đại dương

Ta thấy hình ta những miếu đền
Tượng thờ nghìn bề những công viên
Sao không, khói với hương sùng kính
Đều ngát thơm từ huyết lãng quên

Ta thấy muôn sao đứng kín trời
Chờ ta, Bắc Đẩu trở về ngôi
Sao không, một đêm lân tinh vẫn
Cháy được lên từ đáy thẳm khơi

Ta thấy đường ta Chúa hiện hình
Vườn ta Phật ngủ, ngộ thần linh
Sao không, tâm thức riêng bờ cõi
Địa ngục người là, kẻ khác ơi!

Ta thấy nơi ta trực đất ngừng
Và cùng một lúc trực trời ngưng
Sao không, hạt bụi trong lòng trực
Cũng đủ vòng quay phải đứng dừng

Ta thấy ta đêm giữa sáng ngày
Ta ngày giữa tối thắm đêm dài
Sao không, nhật nguyệt đều tăm tối
Tự thưở chim hồng rét mướt bay

Ta thấy nhân gian bỗng khóc oà
Nhìn hình ta khuất bóng ta xa
Sao không, huyết lệ trong trời đất
Là phát sinh từ huyết lệ ta

Ta thấy rèm nhung khép lại rồi
Hạ màn. Thế kỷ hết trò chơi
Sao không, quay gót, tên hề đã
Chán một trò điên diễn với người

Ta thấy ta treo cổ dưới cành
Rất hiền giác ngủ giữa rừng xanh
Sao không, sao chẳng không là vậy
Khi chẳng còn chi ở khúc quanh.

Món đất

Đất tưởng còn xa trời vẫn gần
Giờ đất đã gần trời xa dần
Khăn bàn trải sẵn cùng thân thể
Đợi chiếc khay trời món đất ăn

Bến chiều

Chiếc xe trống nằm trơ giữa bến
Không người. Có chừ, bến còn ta
Cũng là trẻ mà từng muôn dặm
Giờ đã vùi thân giữa tuổi già

Trừ tịch

Bước một mình qua ngưỡng cửa năm
Nhân gian tịch tịch tiếng mưa thềm
Chợt đâu vắng tiếng gà lai kiếp
Báo vẫn -dêm đầy ở cõi âm

Lẻ một

Sách một dĩa nằm trơ trên giá
Cạnh người thân thể cũng trơ trơ
Sách, người hai cõi cùng hư hoại
Nơi một ngàn chương thiếu một tờ

Có lúc

Có lúc nghĩ điều này điều nọ
Cảm thấy hồn như một biển đầy
Có khi đểch nghĩ điều chi hết
Hết kẻ ngu dần cũng rất hay

Em đã hoang đường từ cổ đại

Con đường thẳng tắp con đường cụt
Đã vậ từ xưa cái nghĩa đường
Phải triệu khúc quanh nghìn ngã rẽ
Mới là tâm cảnh đến mười phương

Em đủ mười phương từ tuổi nhỏ
Ngân ấy phương anh tới tuổi già
Tuổi ư? Hồn vẫn đầy trăm gió
Thối suốt đêm ngày cõi biếc ta

Chế lấy mây và gậy lấy nắng
Chế lấy, đừng vay mượn đất trời
Để khi nhật nguyệt đều xa vắng
Đầu thềm vẫn có ánh trăng rơi

Em đã hoang đường từ cổ đại
Anh cũng thân tiên tự xuống đời
Đôi ta một lứa đôi tài tử
Ngự mỗi thiên thần ở mỗi ngôi

Dừng khóc dấu mưa là nước mắt
Dừng đau dấu đá cũng đau buồn
Tâm em là Bụt tâm anh Phật
Trên mỗi tâm ngòai một nhánh hương

Tháng chạp

Một cụm mây trời đáy giếng khơi
Trôi qua đứng nắng giữa trưa đời
Tỳ tay thành giếng lòng vô hướng
Nhập với vô hình tiếng nước rơi

Về Virginia

(tặng Ngọc Dũng)

Trọn một ngày đi không hết cây
Vẫn muôn xanh lục vẫn muôn rừng
Tấm lòng nhớ bạn bay thành gió
Bốc vệt con tàu xuống cuối thang

Thung lũng hoa vàng San Jose

Xe đồ đèo đèo xuống lũng xa
Vàng đâu? Chỉ thấy tối thui và
Hoa đâu ngàn cánh nào đâu lũng
Tiếng hỏi tan vào tiếng gió ma

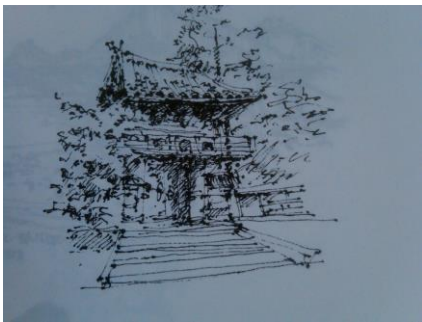
Park

Suối ở giữa rừng, rừng giữa suối
Rừng mênh mông lặng suối ào tuôn
Cả hai đều rất là thân thiết
Vớ buổi chiều ta giữa lối buồn

Santa Ana Winds

Ngắt đỉnh cây kia gió thét gào
Trợn mùa. Thành động biển trên cao
Bến ta tối khuất từ xa biển
Bờ chẳng còn ngân tiếng sóng nào

Chờ đợi nghìn năm

Ta đợi ngàn năm tới trước thềm
Đó về huyền ảo đã cùng tên
Song loan chưa tới trong chờ đợi
Đành với hoàng hôn sống nhá nhem

Tối sáng không phân nhọ mặt người
Là giờ xuất hiện của bầy dơi
Rợp trời những cánh bay hôi hám
Trên lối ta đi tới cuối trời

Quạ cú ào theo kín một bầy
Cáo chồn mai phục mỗi hàng cây
Dẫm con ma xó tanh mùi đất
Cổng rãnh chui lùn cũng bùa vây

Bàn độc chen chân chó nhảy ngòi
Mồ chiều xanh lạnh lửa ma trôi
Dậu chưa đổ đã bìm chen lán
Huyết chữa đào xong đã quỷ cười

Ta cúi đầu đi khỏi bãi đời
Như vì sao mỗi muốn lìa ngôi
Như thuyền xa bến vào muôn biển
Tới đáy rừng chôn giấc ngủ voi

Làm người xưa bước qua lầy lội
Đường lội làm sao giữ được giày
Giày đã lấm rồi thôi để mặc
Trên lối đi về hướng Cửa Tây

Trước tượng

Chúa khổ hình trên gỗ đóng đinh
Nghìn sau tôi tới đứng im nhìn
Thấy trưả thả bóng từ thân tượng
Xuống nói vai mình thánh giá in

Quê nhà

Cơm thừa mỗi sáng quăng thùng rác
Tay quăng từng khi bỗng ngại ngần
Mẹ dặn hạt cơm là hạt ngọc
Mẹ giờ không có miếng cơm ăn

Mỗi ngày một

Mỗi ngày một gạch mỗi ngày giam
Lên bức tường căm cạnh chỗ nằm
Gạch miết tới không còn chỗ gạch
Gạch vào trôi giạt tới nghìn năm

Gọi thức

Này suối này rừng cùng tịch lặng
Đất nín nghìn năm cũng lặng cùng
Dậy đi! Dậy hết thành đông bão
Nhảy dựng ngang đời thế đá tung

Quà tặng

Trăng ném lưới liềm theo
Thế vào bánh lái mất
Sao vụt mũi tên vàng
Chỉ đường phương hướng tới
Cá mập chia thành đàn
Hộ tống người quanh mạn
Như thế
Biển tặng chiếc hải bàn
Chợ trời không kiếm thấy

Nghìn trượng

Buổi đẹp trời biển trong vắt như gương
Nghìn trượng thăm vẫn nhìn thấy đáy
Điều rất lạ: chính chiều sâu ấy
Là trời xa hướng biển đưa đường

Chân dung

Vành mũ đội ngang tầm trí tưởng
Chiếc khăn quấn vòng quanh tường tượng
Cặp kính lồi hai mặt âm dương
Chân dung là một khối kim cương

Tả ngạn

Tả ngạn đời ta một nhánh hoa
Bên kia hữu ngạn vẫn thơm và
Hương bay thần chú qua lia đứt
Mỗi tới bên này mỗi lệ sa

Đi và ở

Chính diện ở úp sấp và mắt tích
Theo chiếc mũ ném trôi về cuối lái
Phân diện đi lật ngửa, rò rò
Trong dáng em ngủ thiếp giữa boong tàu

Đi cùng

Chân trời hình cánh cung
Thuyền một mình lao tới
Biển mênh mông không thuyền người
Chạm đụng
Mà triệu sóng xô xao hai mạn trượt
Như triệu thuyền vui đang cả nước đi cùng

Điểm tâm

Trà đựng trong bình trí nhớ cầm
Rót nghiêng từng ngụm nỗi đau thầm
Hoà chung cùng ngụm đau trời đất
Là mỗi ngày ta mỗi điểm tâm

Ngũ tạnh

Mùa đông đã tới mưa tê thấp
Lại úng đầy thân bất toại từ
Giải nắng ung thư mùa hạ trước
Đã huỷ xong phần lục phủ hư

Mưa đêm

Đăm đăm cặp mắt mở mơ hồ
Ngó trắng vô hình cái ngó khô
Đâu đó mưa đêm từng tiếng thả
Từ đỉnh thời gian xuống đáy mồ

Cõi bờ

Một bờ cõi nhỏ như tơ chỉ
Riêng lọt mình ta tâm mũi kim
Mặc bên kia mũi là sông biển
Kim chỉ luôn theo hướng chỉ mình

Chân mới

Những bàn chân hôm qua còn bùn đất trại giam
Rửa sạch bóng trên đường biển mở
Những chân ấy xếp chồng trong hầm tàu chật tối
Đang phủ dần đất cát năm châu

Cái quần rất cũ

Những chiếc jeans bóng loáng dầy khuy đồng
Treo dưới nắng cùng sarong sặc sỡ
Giữa vải lụa trăm màu mới mở
Một cái quần rất cũ
Theo người vào sinh tử
Vẫn hàng ngày âu yếm đem phơi

Công việc

Việc đã làm xong việc rất nhỏ
Cũng là công việc đã làm xong
Nửa đời đã việc đời như thế
Cũng kể như lòng rất sắt son
Việc đã làm xong việc chẳng lớn
Cũng là một việc nữa làm xong
Lạ thay, chính lúc mồ hôi đổ
Là lúc bình tâm với sống còn
Việc đã làm xong chờ việc tới
Để làm cho hết đến cho xong
Năm ba phút nghỉ ngồi thông thả
Là lúc lòng riêng nhớ nước non

Mừng tuổi

Em vẫn trăm xuân mừng tuổi mới
Tuổi của thêm sương tuổi chúng mình
Cùng lẫn không tiếng về nơi ấy
Tăm cá không còn cả bóng chim

Cuối năm

Tận ngữ tìm lung một tỉnh từ
Tưởng còn sót lọt ở phần thư
Đập tay điều thuốc tàn không rụng
Đã lượng đời vui tới đáy ư ?

Tinh tướng

Những ảnh hình thân cũng thoáng qua
Người gần ta nhất cũng muôn xa
Tắm gương trước mặt nhìn trần trời
tinh vẫn còn đây tướng đã nhòa

Chín cửa

Dềnh lên sau chín cửa thẳng trầm
Đã tưởng trôi vào suối giải oan
Vẫn chỉ vòng gai quanh trán lửa
Thân vẫn dầm thân giữa cát lằm

Thớ gân

Bàn tay thu lại mặt trời lặn
Cũng nó xòe cho nở mặt trời
Bóng tối lồng trong đường ánh sáng
Chỉ là mái tóc rẽ hai ngôi

Còn động

Trở mình. Chấn chiếu mênh mông
Giấc mơ lữ thứ vẫn nguyên hình đời
Mộng ta khôn xoá nỗi Người
Đáy đêm còn động tiếng cười thuyt tinh

Los Angeles

tặng Lê Trọng Nguyễn

Mười bánh tải lăn chấn động đường
Sương vầy mù đỉnh tháp mù sương
Sớm nay thức dậy trong nhà Nguyễn
Giữa chiếu giường thân vẫn viễn phương

Nở muộn

Một đóa vui cuối ngày mới nở
Đài nửa chùng hoa nhụy đã tàn
Nâng bông héo muộn vào Nguyên Đán
Cho cũng riêng mình chút đỉnh xuân

Bình nguyên

Chỉ nhẹ bàn tay vuốt tóc lên
Cho người vàng trán cho bình nguyên
Đã lay động khắp miền chôn cất
Nơi huyết đời kia đã nhãn tiền

Bộ đồ cũ mặc

tặng Võ Phiến

Đi vắng từ xa trở lại nhà
Bộ đồ cũ mặc, ấm trà pha
Tựa lưng vào vách tường thân thuộc
Trong cõi riêng buồn thấy lại ta